

La història de la meva calba

Arnon Grunberg

Una protuberància bavaresa

Durant tres dies seguits, el format dels genitals masculins em va perseguir des de primera hora al matí fins tard a la nit. Els genitals masculins també em perseguien en somnis.

Tant li feia qui veiés i on, només era capaç de veure els possibles formats del membre masculí. Si eren homes estudiava l'entrecreix i si eren dones provava d'imaginar-me quina mena de formats havien sentit dins seu. I què entenien per longitud mínima.

El professor de biologia, el senyor Kiepe, que mai no m'havia cridat l'atenció i que a l'escola internacional era considerat l'amabilitat en persona, em va escriure en mig d'una classe:

—No em miris d'aquesta manera, idiota!

Vaig veure que tenia gotes de suor al front, i fins aleshores no se'm va acudir que potser temia que hagués descobert el seu secret, que de baix ell també pertanyia a la raça dels nans.

He dit que la meva calba va començar amb la Mica, quan em va parlar en un cafè, però potser la meva calba va començar molt abans, anys abans que els primers cabells m'abandonessin i la necessitat m'obligués a dur barrets i gorres, i a entrar a botigues de perruques com si fossin bordells on es practicava el sexe més sòrdid.

Potser tot plegat va començar quan vaig descobrir que del meu cos, fora d'això ben constituït —tal com he dit, molts em prenen per brasiler—, penjava el penis d'un nan. Un detall que se m'havia escapat totalment durant tots aquells anys i tots aquells mesos, enfeinat com estava a viure l'amour fou. Havia estat massa ocupat fent el seguiment de les escapades de la mamà per preocupar-me del meu propi membre, com si aquell seguiment m'hagués hagut d'apropar més a la mamà, fins que dues noies de Luxemburg amablement i amb tota la bona fe em van cridar l'atenció sobre el meu handicap. Si no les hagués conegudes millor, gairebé hauria pensat que es compadien de mi.

GRUNBERG, Arnon. *La història de la meva calba*. Barcelona: Empúries, 2004.

Traduït per Mariona Gratacòs